

YOUNG ADULT

Kate Murray

BOJ JOUNÍCI S NICOTOU

*Střez se monster
ve svém nitru*

URBAN FANTASY

COSMOPOLIS

Kate Murray

BOJOVNÍCI S NICOTOU

*Střez se monster
ve svém nitru*

Ahoj, mami.
Table knížka je pro tebe.

KAPITOLA PRVNÍ

K bokům mantichory se lepila mlha, šarlatový kožich se jí leskl vlhkostí. Uličkou zaburácelo varovné vrčení. Bestie zašvihala ocasem zakončeným ostnem. Pozvedla jsem kuši. Zbývalo mi možná tak třicet sekund, než zaútočí. Najednou zavrčela znova, ale přitom se jí zubatá morda ani nehnula, což mohlo znamenat jen – a do háje. Z přítmí se do tlumeného světla jediné svítící pouliční lampy vynořila druhá stvůra a přidala se ke své společnici. V jejích zapadlých očích vířily stíny.

Sevřela jsem pevně čelisti, abych se samou panikou hystericky nerozesmála. Dvě mantichory. Jedna sama o sobě byla klasifikována jako *obrožení čtvrtého stupně. Extrémně nebezpečná, vysoké riziko*. Co pak teda znamenalo, když tam byly dvě? Jistá smrt?

A já si na ně vzala kuši. Skvěle, Priscillo. *Výborná práce.*

Ustoupila jsem o krok. Pořád jsem měla šanci se se ctí stáhnout.

Vtom na mě zleva vyskočila další mantichora, štíří ocas prohnutý nad zády ve zjevně útočném postavení. Byla blíž než obě ostatní. Počkat. Ony jsou tady tři? Otočila jsem se k ní čelem a namířila kuši. Fakt jsem nechápala, že jsem si vybrala *kuši*. Zmáčkla jsem spoušť

a do tváře bestie se zabodla střela naplněná sérem. Jed ji okamžitě usmrtil a já rychle nabíjela další střelu, jenže druhá z těch potvor mi byla už příliš blízko zprava a ta první – moment, kam se poděla ta první? Prudce jsem se obrátila, pohlédla do rozevřeného chřtánu plného tesáků a...

Bliklo mi před očima a všechno zčernalo. Ze tmy se vynořila svítící písmena, zdvořile mi sdělující: SIMULACE SELHALA. ZEMŘELA JSTE.

Strhla jsem si z hlavy visor a s povzdechem se odstrčila od stolu. Kdo vůbec takhle blbou simulaci navrhoval? Mantichory jsou přece samotáři. Nikdy k nám nepronikají ve smečkách.

Skoro jako kdyby se mi snažili *pomocť* neuspět.

Hmm, přišlo mi, že tohle sis zvorala ty sama, ozvala se Myška ze svého pelíšku na nočním stolku. Kdyby sis vzala blaster...

„Ale no tak, tahle simulace byla fakt na pěst,“ namítla jsem své společnosti.

Myška popotáhla a zahýbala nosem. Takhle se hlodavci smějí – slýchávám to často. *Jistě, jistě. Může za to simulace.*

„Hej, ty máš být na mojí straně.“

To také jsem. Zacukal se jí čumáček. A proto vím, že sis úmyslně vybrala špatnou zbraň, abys neprošla.

Odkáslala jsem si. „Ehm, to si nech prosím tě pro sebe.“

Myška jako jediná věděla, že jsem se *snažila* neprojít. Naštěstí byla její mysl propojená pouze s tou mojí, takže nikdo jiný její sarkastické poznámky neslyšel a nemohl pochopit, o co jsem se pokoušela.

Naklonila jsem se v křesle ke straně a hodila pohledem na hodiny pověšené na protější zdi. Školní den byl u konce. Předstírala jsem, že nevidím blikající kurzor, který znamenal, že učitel píše poznámky

k mému pokusu simulaci zdolat, a odhlásila jsem se ze vzdělávacího systému Bojovníků s Nicotou.

Myška zacukala podrážděně fousky, ale už do mě dál neryla. Chápala, že můj názor v ničem nezmění – už se o to dříve pokoušela. Vyskočila z pelíšku, přeběhla po stole a nahoru po mé paži na své obvyklé místo na mém rameni. Vypnula jsem visor a pohodila ho na stůl k obrazovce vzdělávacího systému. Vedle ní ležel datapad se stupidně dlouhým seznamem simulací, které jsem potřebovala překonat, než jsem mohla složit svou druhou přísahu – přísahu služby.

Věděla jsem, že mi zabere celé *měsíce*, než je všechny dokončím. Což byl tak nějak můj plán.

A vůbec. I když jsem v dnešní simulaci selhala, určitě nebylo na škodu experimentovat s různými typy zbraní, přijít na to, co má své využití a co ne. Dobrý Bojovník s Nicotou by měl znát klady a zápory každé zbraně předtím, než složí druhou přísahu.

A hlavní důvod, proč jsem tohle celé dělala, byl ten, že jsem musela být lepší než jenom *dobrá*.

Vydala jsem se dolů po schodech mezi patry našeho vysokého, křivého sídla, posazeného na střeše starého skladu, jako kdyby ho tam někdo jen tak mimochodem přilepil. Snažila jsem se ignorovat transparenty s nápisem *Gratulujeme!*, které visely nad okny, a došla jsem do obývacího a kuchyně. Vyvolávaly ve mně starou, povědomou bolest, připomínaly mi, že jsem měla podobné, když mi bylo třináct a skládala jsem svou první přísahu – přísahu moci. Představovaly pro mě provokaci, byť takovou, kterou jsem vnímala jenom já.

Gratulujeme k tvojí neschopnosti, Priscillo!

Pak mi celá rodina skládala komplimenty a každý z nich pro mě byl jako rána kamenem do hrudi. Komplimenty! Jako kdyby nezáleželo na tom, jak slabou moc jsem dostala, jako kdyby ze mě i tak

v budoucnu mohla být nejskvělejší Bojovnice s Nicotou, podobná jako jsou ostatní.

Tenhle transparent byl ale pro moji neter, ne pro mě, a tušila jsem, že její obřad přísahy moci nedopadne tak jako ten můj. Dostane moc hodnou jména rodiny Daalmanů – tak jako všichni ostatní. Bude to něco, co přijme a bude užívat s hrdostí. Moc, kvůli které se nebude muset ušklíbnout pokaždé, když na ni jen pomyslí.

Ona mezi ně zapadne.

A my tomu budeme všichni přihlížet. Tohle bude za strašně dlouhou dobu první obřad přísahy moci, kterého se zúčastní úplně všichni Daalmanovi. Pořád jsem úplně nechápala, jak se zrovna tohle bouřlivého prosince stalo, že moje rodina dokázala domluvit setkání všech jejích členů na jednom místě. Naposledy se to povedlo před šesti lety, když jsme se zvládli všichni sejít na babiččiny narozeniny. Od té doby se toho hrozně moc změnilo – například jsme měli v našich řadách docela nového Daalmana, moji nejmladší neter –, a přitom se vlastně nezměnilo nic. Babička byla stále mocná a panovačná. Moje matky byly pořád stejně dramatické a vytížené. Mé sestry byly stále třemi různými verzemi chaosu. A já je stále všechny stejně šíleně zbožňovala. Možná nám ta domluva na dalším setkání zabrala šest let, protože nám vždycky tak dlouho trvá, než se ze sebe navzájem vzpamatujeme. Nebo to tak možná prostě chodí, když jste rodinou lovců monster s úkolem chránit lidstvo a zlo si pro vaše rodinné sešlosti dovolenou brát nebude.

Zvedl se vítr, do oken zabušily kroupy a mě kdesi vzadu uvnitř hlavy cosi zasvědilo. Zavřela jsem oči, vytěsnila všechny zvuky ošklivého počasí a zaposlouchala se svým *jiným* smyslem. Dole před vstupními dveřmi se vyřinula energie Nicoty, chutnající mi na kořenu jazyka sladce a spáleně jako tmavý karamel. Vrhla jsem

se dolů ze schodů, proběhla vstupní halou a prudce otevřela těžké ocelové dveře. Na prahu stála babička. Z ramen si setřásala sněhové vločky a u nohou jí poskakovala Kosice.

„Babiko!“ vyhrkla jsem. Myška na mém rameni zapištěla na pozdrav.

„Priscillo,“ pronesla Babika. „Ani jsem nezazvonila.“

„Já vím, já tě vycítila...“

„Tak vycítila, hmm?“ Pozvedla jedno dokonale pěstěné obočí.

A sakra. „Ale já věděla, že k nám dorazíš.“

„Stejně jsi nemohla vědět, že jsem to já. Vycítila jsi jen energii Nicoty, dítě. Taky jsem mohla být vychytralý démon. Nebo jsem mohla být zatoulaný bahenní troll. Máš u sebe vůbec zbraň?“

Polkla jsem jakousi drzou poznámku a vrazila si prázdné ruce do kapes. Na chvíličku jsem zapomněla, jak beznadějně k ničemu jsem. Babiččina otázka to vědomí přivolala zpátky. Měla pravdu, samozřejmě. Nepoznám rozdíl mezi energií Nicoty, která je zdrojem naší moci, a nestvůry, pocházející ze zlé dimenze samé.

„Nemám, Babiko.“

„Nikdy bys neměla chodit beze zbraně. Příště prosím otevírej dveře ozbrojená,“ poučila mě. Nato vstoupila dovnitř, stáhla si vínově rudé kožené rukavice a nechala mě, abych si poradila s jejím obrovským kufrem a zavřela za ní. Kosice se jí celou dobu věrně držela po boku. Pak se ke mně Babika otočila. Matriarcha naší rodiny byla z Daalmanů nejmenší, ale s ubohou vetchou stařenkou by si ji spletl jen *normál*. V představách Babiku vidím pět metrů vysokou a naprosto nezničitelnou. Je průrazná a tvrdá, jedna z nejsilnějších Bojovnic s Nicotou v dějinách.

Přiložila mi na tváře suché dlaně a pohlédla mi do očí. Hladké šedivé vlasy měla poprášené sněhovými vločkami, a i přestože mi její

úvodní slova připomněla vlastní pocity nedostatečnosti, cítila jsem se pod jejím dotekem uvolněná a oceňovaná. Stále mě milovala. Měla upřímnou radost, že je zpátky.

„Priscillo. Má vrbo. Ráda tě vidím,“ pronesla. Pak se zazubila. „Co, máte vodku?“

„Tam co vždycky.“

„Výtečně. Dej svým matkám vědět, že jsem dorazila.“ Luskla prsty na Kosici, která jí vyletěla na rameno, a obrátila se ke schodům. Její výstup nahoru do kuchyně a do skříňky s alkoholem provázelo hlasité klik-klik-klikání podpatků. Babička brala volný čas *velice* vážně – možná proto, že ho moc často neměla.

Myška nespokojeně zacukala čeníškem. *Ani mě nepozdravila.*

„Nedělej uraženou. Kosice byla určitě jen trochu dezorientovaná po té teleportaci,“ zamumlala jsem a prstem ji pohladila po hlavě. To byl jeden z projevů babiččiny výjimečné moci – dokázala se bez jakékoli námahy přemístit na druhý konec světa tak rychle, že sníh ve vlasech jí ani nestačil roztát.

Hleděla jsem na gigantický kufr s odřenými rohy, jehož zipy prakticky praskaly ve švech. Už tak bylo dost těžké dostat ho přes práh. Matka Lydia by ho zvládla vynést do babiččiny ložnice ve čtvrtém patře pomocí telekineze. Nebo bych ho mohla přenechat šotkům – jsou to překvapivě silná stvoření.

Nechala jsem obří zavazadlo ve vstupní hale a zamířila chodbou do velicího střediska. V brífinkové místnosti byla ztlumená světla a otevřené dveře do Lydiiny kanceláře za sebou měly jenom tmu – vzpomněla jsem si, že je vlastně venku na lovu a likviduje pár otravných ghúlů, kteří sem pronikli včera večer. Dokořán zely i dveře do zbrojnice, kde spal na spodní polici Bosco, jeden ze šotků. Pod tváří měl složené vychrtlé šedivé ruce a z pootvěřeně

tlamy plné jehlicovitých zubů mu tekly sliny. Ty zuby byly jen na parádu. Šotci jsou vegetariáni a jediná stvoření Nicoty klasifikovaná jako *neškodná*. Abych ho nevzbudila, sebrala jsem z regálu otrávený vrhací nůž a zastrčila si ho za pas do džínsů. Jak jsem se plížila pryč, stvoření si hlasitě uprdlo. Sevřela jsem si nos a do očí se mi vrhnuly slzy. Možná jsou šotci krotcí, ale smrdí jako čiré zlo. Asi proto je většina divizí Bojovníků s Nicotou nezaměstnává. A taky proto, že mnoho z nás má problém pracovat po boku čehokoliv, co se narodilo v Nicotě, včetně věcí, které jednoznačně *nejdou* zlé.

Jenže máma, moje druhá matka tedy, si řídí věci po svém. *Spojenec je spojenec, ať už pochází odkudkoliv*, jak vždy říkává. V naší divizi to má celé na povel ona. Zatímco jsem se plížila chodbou, ona seděla u stolu v hlavní kanceláři a soustředěně civěla na řady monitorů před sebou. Na nich se na různých mapách světa vynořovaly nestálé růžové kaňky předpovídající aktivitu Nicoty, tedy označující oblasti, kde bylo předivo mezi naším vesmírem a zlou dimenzí nejetení. Místa náchylná k trhlinám, tak jako jsou zlomové linie náchylné k zemětřesením. Uprostřed toho všeho byl náš prostor, divize Oceánie, zahrnující rozsáhlý kontinent Novopacifického teritoria ležícího naproti bažinatým pobřežím Aotearoy. Menší mapy ukazovaly naše sousední teritoria od Utopených ostrovů po ošlehané okraje Jiho-východní Asie a Pan-Ameriky. Vypadalo to, že v celé Oceánii vládne klid – vysoce rizikové trhliny by se zobrazovaly oranžově. Hlášení od civilistů byla pak značena černými křížky a v tu chvíli byl na mapě jen jeden dál po pobřeží, a o ten se zrovna starala Lydia.

Pod obrazovkou, která ukazovala živé záběry z Lydiina headsetu, ležel stočený Kocour, mámin společník. Lydia právě pomocí telekinetické házela svými mrštnými protivníky. Z reproduktorů se vydral tichý skřek ghúla, kterého zrovna dostala. Kocour zastříhal ušima.

„Už je tady Babika,“ oznámila jsem ode dveří.

„Á, bezva. Máme pro ni vodku?“ Máma se ani neotočila, tvář zaplavenou skvrnkami světla z monitorů. Jednou rukou si bezmyšlenkovitě pohrávala s koncem tlustého černého copu. Kolem krku jí visely ochranné brýle.

„No jasně. Už se do ní pustila.“

Jeden z ghúlů se vrhl proti obrazovce a Lydia zaklela. Pozvedla ruku, udělala směrem k nestvůře gesto a ta odletěla stranou. Byla v nějaké tmavé uličce s vířícími stíny.

„Mohla jsem jít s ní,“ pronesla jsem co nejvíc nenuceně. Docházelo vůbec mámě, že už jsem tři týdny nebyla venku na lovu?

„Lydia to zvládne sama, zlato. Má s sebou Roscoa a Rosii.“ To byli naši další šotci. „Běž si sednout za babičkou a odpočívej. Já přijdu na večeři.“

„Jo. Tak fajn.“ Sledovala jsem, jak Lydia vrhá další dva ghúly do připravené drátové pasti. Tmou se zaleskly kapky deště a já ji zaslechla se zasmát. „Mám vás, vy malý hovada.“

Možná si myslely, že bych se jim pletla do cesty. A možná měly pravdu.

Zamířila jsem po schodech zpátky nahoru, do našich obytných prostor. Chodbami se rozléhal zvuk mých kroků. Na základně zatím vládlo ticho. Poslední skupina učedníků u nás dokončila tréninkovou stáž minulý měsíc a další měli dorazit až příští rok.

To samozřejmě neznamenalo, že k nám přestanou ze zlé dimenze pronikat monstra. Matky mě neposlaly do akce už strašně dlouho, dokonce ani na hlášení nejnižších kategorií, dokonce ani jako zálohu nebo jako pozorovatele. Nevěděla jsem přesně proč, ale muselo to souviset s mojí mocí. Myslím, že se bály, že na lov nemám, že ho zkažím. Nic mi k tomu za ty čtyři roky – už skoro pět –, co jsem

dovršila třináct let, složila první přísahu a dostala svou moc, neřekly, ale to ani nemusely. Byla jsem jediná z rodu Daalmanů, kdo skončil s takhle ubohou schopností: vycítit energii Nicoty.

Nikdy jsem o ni nestála. Nemyslela jsem, že to je moc, kterou obdržím. Jenže během obřadu přísahy moci, kdy skrze mé tělo proudila energie Nicoty a po boku se mi zhmotnila Myška, mi *při-padala* jako to pravé. Moc se mi vpila pod kůži, jako kdyby tam byla vždy. A zároveň jsem ve stejném okamžiku měla pocit, že znám Myšku celé věky. Aspoň že jsem dostala skvělou společnici, když už byla moje moc na houby.

Cítím svůj *jiný* smysl neustále, na zadní stěně hlavy. Jde o takovou nepopsatelnou směs naslouchání, chutnání a vnímání energie Nicoty. Většinou ho stěží vnímám, tak jako si člověk neuvědomuje vlastní dech. Když ale zavřu oči a soustředím se na něj, jakmile vytěsním z mysli zbytek světa, tak vystoupí do popředí – jako když se člověk soustředí na dýchání. Dokážu vycítit malé koncentrace energie Nicoty a rozšířit svůj záběr i dál než do svého bezprostředního okolí. Je to náročné a nevydržím to dlouho. Babika říkává, že s věkem moje moc zesílí.

Nestane se ale o nic užitečnější.

Každý v mojí rodině byl výjimečný. Všichni moji předci, od první Bojovnice Daalmanů zrozené během Plamenů před dávnými věky, kdy se Nicota poprvé prodrala do našeho světa.

A pak jsem přišla já.

Babika v obýváku cosi mumlala Kosici. Uvelebily se spolu na pohovce pod zešíkmenými okny, ze kterých bylo vidět na trpytící se deštěm promočené město. Na skle se vrstvil kroupy. Vypadaly jako špinavý sníh. Babika pozvedla poškrábanou sklenici z plaskla s obrázkem směřícího se banánu.

„Na zdraví, má drahá. Ty myslíš vždycky na všechno. Donesla jsi mi kufr?“ Potměšile se usklíbla.

„Cha. To sis pro randu dovezla cihly?“ Složila jsem se na pohovku vedle ní a strčila si nohy pod sebe.

„Snažím se být připravená na cokoli. Nikdy nevíš, co tě může potkat. Jednou jsem byla na dovolené ve státech Pan-Ameriky a princezna z Říše Nové Anglie mě pozvala na hostinu. Ani nemusím říkat, jak převelice jsem byla ráda, že jsem si s sebou zabalila plesové šaty a bílé rukavice.“

„Ty máš v kufru *plesové šaty*? Vždyť tu budeš jen pár dní, ne?“ O té historce s hostinou jsem docela pochybovala – míra pravdivosti babiččiných historek bývá různá – ale docela jsem jí věřila, že si s sebou plesové šaty přivezla. Moje babička byla vždycky tak trochu nóbl.

„Připravená na cokoli,“ zopakovala a usrkla si vodky. „Kdo má dorazit jako další?“

„Nejspíš Cheryl.“ Moje druhá nejstarší sestra měla přiletět z Utopených ostrovů, ověněná slávou za úspěšně završený tříletý hon na krakena. Jenže nikdy nebyla zrovna spolehlivá. Stejně tak dobře se mohla u dveří zjevit moje nejstarší sestra Jet a její manžel Eddy. Ti měli přiletět na pár dní ze základny na západním pobřeží. S sebou měli přivézt moje dvě neteře: Pumpkin, tu nejmladší, a Bree, které bylo zrovna třináct a čekalo ji skládání první přísahy.

Vzala jsem si polštář a objala ho. „Didi dorazí stejně poslední. Ona a ten její kluk sem mají nejdelší cestu, až z Mexika.“

Babika zamrkala. Didi zrovna dokončila pět let učednických stáží, z nichž tu poslední dělala v divizi Centrální Amerika – a prý že s sebou domů vezme *přítele*.

Všichni, které jsem milovala, byli na cestě sem. Čekala jsem na ně na všechny a mísilo se ve mně tolik pocitů. Všechny jsem je měla strašně ráda a nemohla jsem se dočkat, až je uvidím, ale rodinná setkání mě vyčerpávala. Ten pocit, že nejsem dost dobrá, který jsem se snažila ze všech sil potlačit, ve stínu jejich prestiže, moci a sebevědomí jenom sílil. Brzy se měly prázdnými pokoji tohoto bytu rozléhat jejich hlasy a smích a randál, pod nohama se měli plést jejich společníci a vzduch měl jiskřit jejich společnou mocí. To byla moje rodina, Bojovníci s Nicotou z klanu Daalmanů.

Lydia se – s tváří umazanou od zeleného ghúliho slizu – vrátila z mise právě včas na večeři. Jako první si šla umýt ruce v kuchyňském dřezu. Její leguán možná schytl podobnou sprchu, ale s jeho přirozenou jasně zelenou barvou těžko říct. Máma vyšla nahoru, zrovna když jsem pokládala talíře na stůl. Byly jsme jenom čtyři, takže jsme se mohly najíst u malého stolku stojícího u dveří na střešní terasu. Šotci rádi jedli společně dole, kde měli v ubikaci vlastní kuchyňku. Ze světýlek, která jsem před pár dny natáhla do oken, se linulo veselé barevné světlo a odráželo se v kapkách, jež zvenčí stékaly po skle.

Připravila jsem babiččino oblíbené jídlo: kostky tofu pečené v miso pastě, posypané sezamovými semínky a s křupavými listy salátu jako přílohou. Babika už byla slušně nalitá, když jsme zasedly k jídlu. Skoro se netrefila zadkem na židli a hurónsky se rozesmála, když omylem vyklopila lžici salátu na stůl. Pod stolem se shromáždili naši společníci, krákali a štěbetali si spolu. Kosice už se zřejmě po teleportaci vzpamatovala.

„Famózní, má drahá!“ prohlásila Babika a olízla si prst. „Ach, to je tak skvělé být doma. Chybělo mi to, sedávat s vámi u stolu.“

„Je fajn, že jsi zpátky, mami,“ řekla máma. „Byla jsi pryč příliš dlouho.“ Chopila se servírovacích lžící a naložila na talíř Lydii, protože věděla, jaký musí mít hlad po tom, co zmasakrovala tlupu ghúlů. Až pak obsloužila sebe.

„Nemám v poslední době vůbec čas, s tím, kolik problémů nám působí Renegáti. Ale konečně jsem zvládla dorazit – na přísahu mé první praprapravnučky! A jaká to bude oslava, vždyť dorazí *všechny* moje holky.“ Babika pozvedla svoji sklenici s banánem, jako kdyby připíjela sama na sebe.

Vzala jsem si od mámy lžice a obsloužila se jako poslední. Babika ukončila aktivní službu, když jsem byla ještě malá, ale jako zapřísáhlá workoholička si hned našla náhradní funkci na čelní pozici gildy Spojených bojovnických rodin. Nemyslela jsem si, že vůbec kdy skutečně odejde do důchodu. Vždyť kromě válčení neměla žádné další koníčky. Byla Bojovnicí až do morku kostí.

„Takže Didi si přivede z divize Centrální Amerika chlapce, hmm?“ Babika se na něj zjevně těšila. „Viděly jste ho už některá?“

„Přivede a ne, neviděly,“ odpověděla jí Lydia. Otočila tvář k Babice a já si všimla, že má v krátkých kaštanových vlasech ghúlí sliz, takový zlogel na vlasy. „Jmenuje se Fergus. Dozvěděly jsme se o něm teprve minulý týden, je *hodně* stydlivá, když se na něj ptám. Nimue věří, že to bude *pravá láska*.“

„Jistě!“ zvolala máma. „Didi si ještě nikdy nikoho domů nepřivedla. Ta holka si vždycky hleděla jenom práce. Je do tohohle Fergusu úplně pominutá.“

„Co když to bude nějaký tuctový frajírek?“ nadhodila Lydia. „Co budeme dělat pak? Holky nás mají nechat *prověřit* svoje

partnery, než se *zamilují*.“ S žertovným varováním se ke mně otočila.

„Ale kuš, Lydie. Srdci neporučíš,“ zamračila se Babika. „Jsem si jistá, že Fergus bude úžasný, jak znám naši Didi. Je to přemýšlivá, chytrá dívka. A co ty, Priscillo – vídáš se s nějakými mladými lidmi, o kterých bych měla vědět?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne.“

„Co ta dívka s modrými vlasy...“

„Ne, Babiko. Nikoho nemám,“ odsekla jsem příkře, protože jsem někoho měla, ale už nemám, a nechtělo se mi o tom mluvit.

Babika mi věnovala svůj pověstný krátký, ale pronikavý pohled – na okamžik mi připadalo, že vidí *všechno* – a pak na mě jen kývla a obrátila se k Lydii. Zeptala se jí na ghúly a konverzace se stočila jinam. Máma se natáhla a poplácala mě pod stolem po noze, což bylo přesně to, co jsem v ten moment potřebovala.

Poslouchala jsem, jak se mé matky a babička baví o ústředí gildy v Praze a tom, co tam Babika dělá. Mluvily o Renegátech, skupině Bojovníků, kteří gildu opustili a teď vyhrožují, že ji rozloží, o nových druzích monster, které se objevují v Severoafrické propasti, a o snahách jedné z rodin zajistit si větší vliv v bezpečnostní radě. Postupně jsem je vytěsnila. Babika mi připomněla moje zlomené srdce a já najednou před sebou viděla jenom jistou modrovlasou dívku, co nechtěla zmizet, ať jsem mrkala sebevíc. Snažila jsem se na ni ze všech sil zapomenout. Na to, jak jsme byly do sebe zamilované.

Po večeři jsem poprosila Lydii, aby vynesla Babice kufr nahoru do schodů, a ujistila jsem se, že má babička vše, co potřebuje – čerstvé ručníky, heslo k domácí síti, oblíbené mýdlo v koupelně. Ložnici měla přímo naproti té mojí a já jí řekla, aby mi dala vědět, kdyby jí

cokoli chybělo. Dala mi pusu na dobrou noc. Voněla po sezamu, vanilce a vodce.

Počkala jsem, než zavře dveře, a pak jsem se posledním úsekem schodiště vlížila do podkroví.

Nedávno mě něco napadlo. Bylo to docela absurdní. Tak fajn, byla to vyložené pitomost. Taky mě to ale rozptylovalo od myšlení na ztracenou lásku.

Věřila jsem, že pokud se mi povede přivolat další moc, možná budu mít na to stát se Bojovnicí klanu Daalmanů.

Když jsem byla dítě a vyrůstala mezi ostatními coby nejmladší, vždycky mě zajímalo, jak se kdy vyrovnám neuvěřitelným Bojovnicím ve své rodině. Myslela jsem, že se budu cítit jako Daalmanová hned, jak složím přísahu moci. Že dostanu fantastickou sílu a zapadnu mezi ně. Místo toho jsem dostala tuhle ubohou, nicotnou moc. Pocit, že nejsem dost dobrá, tím jen vzrostl.

Pokud složím druhou a poslední přísahu, přísahu služby, s touto mocí... už navždy budu jenom druhořadou Bojovnicí. Absolvuji stáže na ostatních základnách Bojovníků s Nicotou po celém světě, a všichni tak zjistí, že Priscilla Daalmanová není tím, za koho ji měli. Že není Bojovnicí, kterou potřebují. Dokázala jsem si představit ty jejich lítostivé pohledy. A věděla, co by se mnou udělali: poslali by mě na nějakou podřadnou specializaci do podpůrné čety nebo do administrativy.

O takovou budoucnost jsem nestála.

U Bojovníků s Nicotou není nezvyklé, že mají moci dvě – sama Babika obdržela svou druhou moc, když byla v Nové Evropě (kromě teleportace dokáže měnit velikost předmětů) –, ale obvykle se to stává jen starším, zkušenějším Bojovníkům. Co kdybych ale uměla víc než jen vycítit energii Nicoty? Co kdybych byla jako máma,

kteřá za pár sekund dokáže optickým paprskem přeměnit kterékoli monstrum v prach ? Nebo jako moje nejstarší sestra Jet, jejíž dotek promění cokoli v kámen?

Už nikdy bych s sebou nepotřebovala nosit zbraň. Dokázala bych vycítit útok a v okamžiku ho vykrýt.

Už bych nebyla v rodině ta divná.

Dostála bych odkazu rodu Daalmanů.

Posledních pár týdnů jsem ve volném čase cvičila v podkroví. Potřebovala jsem další, lepší sílu, a to dřív, než mi bude devatenáct. To je nejzazší hranice, kdy musím složit přísahu služby. Všechny moje sestry složily své přísahy služby hned, jak jim bylo osmnáct. Já se ale rozhodla počkat.

Děšť polevoval, šeptal mi nad hlavou ve střešních taškách a kolem kotníků mi profukoval průvan. Skrčila jsem se u kulatého okna na konci podkroví pod zaprášenými krovky a posadila se se zkříženými nohama na hromadu starých polštářů, které jsem si sem nanosila, když jsem na tenhle nápad přišla. Na rameni mi seděla Myška, lehká jako pířko a tichá jako, no, myška. Věděla, že pokud se pokusí něco namítat, budu ji prostě ignorovat. Dost se se mnou hádala, když jsem s tímhle poprvé začala, říkala mi, že se chovám nesmyslně. Že jsem dost dobrá, dost silná, dost chytrá taková, jaká jsem.

Jenže Myška nevyrůstala s Daalmany jako já. Nenesla celý život na bedrech všechna ta *očekávání*. Přišla ke mně, když mi bylo třináct, a žila v představě, že jsem perfektní taková, jaká jsem. Jenže to se pletla.

Zavřela jsem oči a položila si dlaně na kolena.

Vlastně jsem ani nevěděla, jak přivolat další moc. Když ve třinácti skládáme první přísahu, používáme zvláštní talismany, které do nás

vtahují energii Nicoty. Ta síla nás mění. Dává nám naše superschopnosti a vytváří našeho společníka, který nás provází. Pochází sice ze zlého místa, ale sama o sobě je energie Nicoty neutrální a pohání naše schopnosti jako elektřina.

Ti starší Bojovníci, kteří se naučí další moc, to ale dělají bez dalších obřadů – s tím, jak jsou silnější a silnější, se v nich nová schopnost probudí přirozeně sama. Já nebyla ani zdaleka tak silná, ale doufala jsem, že když mi moje moc dovoluje energii Nicoty vycítit, že ji do sebe dokážu nějak znova vtáhnout a přivolat tak novou moc i bez pomoci obřadu přísahy a talismanů.

Začala jsem jako vždycky: zpomalila jsem dech a vypustila z hlavy shon všech myšlenek, vyprázdnila si mysl a zaposlouchala se svým *jiným* smyslem.

Jako první jsem zaznamenala chuť tří karamelových plamenů v místnosti pode mnou, každý z nich silný jako mladý oheň. Nedomohla jsem rozpoznat zdroje energie Nicoty, ale věděla jsem, že tohle musely být Babika, máma a Lydia. Kolem nich se jako malé světlušky vznášely plamínky jejich společníků. Další jsem cítila na rameni, kde seděla Myška. Ještě níž, ve velicím středisku, se nacházel shluk nasládlé spáleniny – šotci. V rohu garáže jsem vycítila vyprchávací zbytky energie, tam musela Lydia odhodit prázdné pasti po ghúlech, když s nimi skoncovala, a poznala jsem energii našich rodinných talismanů zavřených v sejfu. Natáhla jsem svůj smysl ještě dál a ochutnala slaboučké *skoro* znaky energie v bytech kolem nás – v lidech, kteří v sobě nosili droboučké zlomky energie Nicoty a nejspíš si to ani neuvědomovali.

Také oni by se mohli stát Bojovníky.

Potenciální Bojovníci se objevují všude, i když nejčastěji je lze najít v již existujících bojovnických rodinách. Většina lidí mimo

rodiny se nikdy nedozví, že mají potenciál stát se Bojovníkem, a žijí své životy jako normálové, aniž by cokoli tušili.

Bojovníky vytváří Nicota. Tahle semínka potenciálu jsou jen jeden ze způsobů, jakým ovlivnila náš svět, když do něj poprvé pronikla – spolu se zvednutím hladin světových oceánů, zdivočelým počasím a trhlinami v zemi. Nejsme ale spojenci Nicoty. Místo toho využíváme toho potenciálu pro to, abychom proti ní bojovali. Smysl naší existence spočívá jednoznačně v našem světě.

Obrátila jsem svůj smysl dovnitř a ochutnala vlastní energii Nicoty. Bylo to, jako kdyby mi žilami v rytmu tlukotu srdce proudil karamel a řěřavé uhlíky, pulzující z Myšky a do mého těla.

Prudce jsem se nadechla a sevřela ruce v pěst, jako kdybych něco nabírala do dlaní. Energie uvnitř mě zaplála.

Něco *zašustilo*.

Otevřela jsem oči. Sakra.

Sakra, sakra, *sakra*. Zalechtalo mě na krku, jak se Myška tiše zalezla schovat pod černou záclonu mých vlasů. *Jsi ve strašném průšvih*u, zašeptala mi v mysli beze stopy smíchu.

V podkroví byl se mnou hořkovec. Kožnatá nestvůra připomínající pásovce. Mrkala rudýma očima a zmateně se kolem sebe rozhlížela. Párkrát jí sebou zacukaly fialové slechy. Pak si mě všimla, zavrčela, zaškrábala drápy o podlahu a vrhla se do stínů.

Byla jsem příliš překvapená, než abych se za hořkovcem hnala. To jsem udělala já? Nic takového se nikdy předtím nestalo. Možná to byla shoda náhod – jedna z těch zvláštních, nečekaných trhlin, k nimž čas od času dochází a která ze sebe vyplivla stvoření Nicoty zrovna, když jsem meditovala. Je to možné. Klidně to tak mohlo být.

Anebo jsem nějakým způsobem přivolala hořkovce. Do našeho sídla. Což byla o *hodně* horší možnost.

KAPITOLA DRUHÁ

Ne. Přivolat jsem ho rozhodně nemohla. Jediná věc horší než mít trapnou moc, jako byla ta moje, by byla schopnost tahat do našeho světa *víc* monster, než kolik jich tu už bylo. Nad tím se nemělo ani cenu zamýšlet. Takže to *musela* být jen náhoda.

Úplná náhoda.

To jsem si aspoň říkala, když jsem za sebou zamykala dveře podkroví a utíkala zpátky do ložnice.

Hořkovci naštěstí nepatří ke krvežíznivým monstrům, která touží vyhubit celé lidstvo. Pokud jsem si to z loňských lekcí bestio-logie pamatovala správně, byli klasifikováni jako něco na způsob *obtížných škůdců*. Na poměry Nicoty poměrně krotcí, nejmenší a nejubožejší z armády zrůd. Byli bubákem pod postelí z masa a kostí, plížili se temnými kouty a chňapali po kotnících nic netušících lidí.

V podkroví byl teď jenom jeden. Nikdo z rodiny tam skoro nechodil. Žádný civilista ho skrz horkou linku nemohl nahlásit. Takže jsem věděla, že dokud zůstane podkroví zamčené, můžu se ho kdykoliv vydat ulovit.

Měla bys ho zlikvidovat hned, radila Myška, stále schovaná pod mým mikádem. *Ta otrávená dýka by...*

„Jsem teď trochu otrěsená. A vůbec, měla bych spíš napřed zjistit, odkud se vzal, ne?“

Ne. To není rozumné poradí, jak k tomu přistupovat, měla bys...

„Nejdřív přijdu na to, co se stalo. Je to slaboučké monstrum. Není nutné nikam spěchat.“

Jedinou Myščinou odpovědí byl dlouhý, trpitelský povzdech.

Té noci jsem toho moc nenaspala. Myslí se mi honily noční můry o hořkovcích hemžících se mi pod postelí.

Ráno jsem vstala jako obvykle časně. Doufala jsem, že když se budu držet obvyklé rutiny, nikdo nezačne mít podezření, že se stalo něco divného. Kopla jsem do sebe kafe, dala Myšce pár slunečnicových semínek a pak uvařila velký hrnec ovesné kaše a nechala ho pro ostatní na plotně. Zamířila jsem do velicího střediska. Každý den začínám v tělocvičně posilováním a tréninkem se zbraněmi. Když jsem měla ten den školu, přihlásila jsem se vždycky hned potom do vzdělávacího systému a začala své lekce – studium se skládalo z kombinace běžné školní práce a hodin pro Bojovníky s Nicotou. Když jsem školu neměla, poklízela jsem na pracovištích, pulírovala jsem zbraně nebo jsem se věnovala nějakým jiným povinnostem – třeba jsem zajela na veřejné setkání s Bojovníkem s Nicotou, které co čtvrt roku pořádalo naše město. Ten den byla řada právě na mně, ale upřímně bych se radši šrotila ve škole. Nesnášela jsem tyhle akce. Zaprvé, davy civilistů se k nám chovají, jako kdybychom byly superhrdinky z komiksů, ne skuteční lidé – jednou po mně taková starší paní chtěla, abych jí odřízla pro štěstí pramen svých vlasů, a jindy se mě nějaký chlap pokusil najmout jako zábavu na narozeninovou oslavu pro syna. A zadruhé, já nejsem ta komiksová

superhrdinka, kterou by doopravdy chtěli vidět. Civilisté se chtějí setkat se skutečnou válečnicí, ne s nanicovatou studentkou s nejhorší představitelnou mocí, jako jsem byla já.

V brífinkové místnosti i v kancelářích se svítilo. Šotci tam dohlíželi na monitorovací stanici. Šotci spí děsně divně – bývají vzhůru někdy týden v kuse, případně si dávají jen miniaturního šlofíka, aby se pak na celé dny totálně složili. Dělá to z nich ideální pracovníky pro čtyřiadvacetihodinový monitoring potenciální aktivity monster. Bosco leštil prosklenou skříň, plnou rodinných příruček a bestiářů – ty knihy byly v současnosti spíš na ozdobu, protože všechny informace jsme měli uložené v online databázích. Šotci mi na pozdrav zamávali vychrtlými prackami, když jsem kolem nich procházela do tělocvičny.

I tady se už svítilo. Na prahu jsem zaváhala. Ze zadní části tělocvičny se ozval hlas Babiky.

„To není. Ví se o ní, že tohle krytí už dřív používala. Mrkni na to.“ Odmrla. „Všechny stopy, Adame. Řekla jsem všechny stopy.“

Zřejmě telefonovala. A zněla napjatě. Postávala jsem na místě, nebyla jsem si jistá, jestli se mám obrátit, nebo vejít dovnitř.

Babika vedla v gildě Oddělení vnitřních záležitostí, které mělo na starosti psance nebo přeběhlé Bojovníky – jako například Renegáty. Od té doby, co minulý rok nabrali na vlivu, se je Babika a její tým snažili dostat. Oni se jí ale úspěšně vyhýbali – a jejich počet rostl. Z malé aktivistické skupiny v Nové Evropě se přeměnili v organizaci, která natahovala chapadla do všech koutů světa. Minulý měsíc jsem sama dostala nějaký jejich propagační materiál – v mailu mi přistál anonymní digitální leták. *Chcete budoucnost, která bude skutečně vaše? Osvobodte se od okovů gildy, zřekněte se svých přísah a přidejte se k Renegátům.*

Zatím jsem ho nesmazala. Třeba se bude Babice jednoho dne hodit.

Babička mi vešla do zorného pole. Na šedivých vlasech jí seděl headset a blikající červené světýlko ukazovalo, že stále volá. Krátce na mě kývla a pak pronesla: „Musím jít. Dej mi vědět, co najdete.“

Sundala si headset a pohodila ho stranou. „Dobré ráno! Napadlo mě, že se k tobě dnes přidám.“

Akorát že Babika trénovat nepotřebovala. Nebyla v aktivní službě, a navíc byla absurdně mocná. Možná ze mě chtěla během cvičení něco dostat.

Snad ne nic o mojí bývalé.

Babika se posadila na žíněnky a elegantně natáhla jednu ruku nad hlavu, zatímco já nastartovala běžecký pás a dala se do klusu. Myška se usadila v držáku na pití a začala si olizovat fousky. Přidala jsem tempo a hnala se čím dál rychleji proti svému odrazu v zrcadle, aniž bych se mu byť jen o krok přiblížila.

Už to byly tři měsíce, co mě modrovlasá Onyeka opustila a vydala se vstříc novému životu na druhé straně planety. Před třemi měsíci jsem měla ze všeho nejradši víkendová rána, kdy mi matky dovolily být u ní. Budila jsem se v Onyečině posteli k vůni kávy linoucí se jejím malinkým studentským bytem... Pily jsme spolu ten horký nektar, stále zabalené v teplých peřinách, a trávily ta krásná brzká rána hlavně v tichosti. Ty časy byly jako z jiného světa, tehdy jsem si připadala jako dospělá, jako že žiju vlastní samostatný život, daleko od stresu ze školy a tréninku v lovu příšer. Byla jsem s ní klidná. Byla jsem s ní šťastná.

Priscilla, která tehdy běhala v zrcadle přede mnou, se vždy usmívala. Na krátkou chvíli byl její život perfektní.

Zpomalila jsem, seskočila z pásu a šla se protahovat spolu s Babi-kou. Napínala paže ke stropu a po zádech jí poskakoval šedivý cop.

„Čemu se v poslední době věnuješ?“ zeptala se.

Kouzlím ze vzduchu hořkovce. „Ehm. Obvyčejné školní práci. A připravuju se na Breein obřad.“

„Vypadáš trochu unavená, má drahá.“

„Jsem v pohodě. Jenom toho bylo teď hodně, to je celé.“ Natáhla jsem se rukama k chodidlům, až mi ve stehenních svalech zatahalo.

„Hmm. Nebuď na sebe příliš tvrdá a nic dalšího už si nepřidávej. Už tak toho děláš dost, moje úžasné děvče.“

Jen jsem na to kývla hlavou. Dala jsem chodidla k sobě a posadila se co nejvíc rovně. Změnila jsem honem téma. „Ty taky máš docela napilno, že jo? V centrále gildy.“

Babika pracovala v pražském ústředí už skoro devět let. Gilda Spojených bojovnických rodin je globální organizace, která dohlíží na Bojovníky s Nicotou a podporuje je – vymáhá dodržování našich pravidel, je naším mediálním centrem, výrobcem zbraní, sídlem našich historiků a archivářů. Zřídila ji první generace v dobách, kdy Nicota poprvé narušila hranice naší dimenze. Z neformální sítě se rozrostla v globální organizaci, která si dala za cíl s podporou světových vlád udržet náš svět v bezpečí. Od Plamenů jsme urazili dlouhou cestu. Tehdy monstra, jež neměla žádného nepřítele, pustošila rozvrácené končiny planety. Lidstvo nakonec překonalo to násilné období a začalo vzkvétat – s pomocí naší legie superhrdinů. Gilda nás zachránila. Gilda nás udržuje v bezpečí.

„*Mám* napilno. Renegáti nám dávají co proto.“

„Ale vypořádáte se s nimi, ne?“ Nedokázala jsem si představit, že by někdo podrazil moji impozantní babičku nebo její tým, a prošlo mu to. Nakonec budou zrádci poraženi.

Babika se uprostřed protažení zarazila. „No, je už jasné, že to nebude nic snadného. Renegáti jsou fanatici, jednat s nimi rozumně je nemožné. Jsou přesvědčeni o tom, že Bojovníci s Nicotou by měli vládnout světu, absolutisticky. Chtějí se prohlásit bohy a držet lidstvo jako rukojmí. Nejde o nějakou malou skupinu a rozmohli se rychleji, než jsme očekávali – potají a vskrytu. Bojovníci, které jsem osobně znala a věřila jim, se přidali k Renegátům. Je to velmi nebezpečná záležitost, mé dítě. Ohrožovat naši organizaci znamená ohrožovat celý svět. Takže musíme na tuto hrozbu reagovat odpovídajícím způsobem, což vyžaduje více a více zdrojů. Více a více času. Už jsme museli uklidňovat jisté vlády, které o zrádcích vědí a jsou z nich natolik znepokojené, že začaly zpochybňovat své finanční závazky. Ale ano, *vypovíráme* se s Renegáty. To je bez debaty.“ Zněla rozčileně. Má tvrdá, přísná babička. Gilda se k disentu staví nekompromisně – musí, pokud chce udržet křehkou rovnováhu, za níž naši první válečníci tak tvrdě bojovali. Opozice se netoleruje. Jakákoli šance, že by bylo podkopáno vše, co udržuje Nicotu od našich domovů, musí být potlačena.

Občas se stává, že Bojovníci zběhnou. Někdy je pohlít Nicota, oni se zřeknou svých dvou slibů a přejdou na stranu zla. Právě od toho máme Oddělení vnitřních záležitostí – aby tyto psance odhalilo a zadrželo. Vzalo jim jejich moc a zlikvidovalo tak hrozbu, kterou představují. Ujistilo svět, že gildě může vždy důvěřovat.

Vypadalo to ale, že Renegáti jsou větší výzvou než cokoli, s čím se kdy organizace musela potýkat.

Babika schovala kolena pod sebe, předklonila se do pozice dítěte a položila si čelo na podlahu. Pak se s povzdechem narovнала. „Nebýt toho všeho, zůstanu tady i přes Vánoce. Trocha svátečního veselí by mi prospěla. Sotva ale skončí Bree svůj obřad, budu muset zpátky do Prahy.“

I kdybych snad zatoužila přiznat celou tu věc s hořkovcem, teď jsem nemohla. Babička se nepotřebovala trápit ještě mými problémy navrch všemu, na čem dělala.

Po protažení jsem si vzala jednu z bojových holí *bó* a začala sestavu jednoduchých pohybů – bloků a úderů v souboji s neviditelným protivníkem. Babika zavřela oči a sevřela ruce v pěst. O okamžik později stála na konci místnosti. Sotva jsem mrkla, a ocitla se u stojanu s činkami. Přemísťovala se po tělocvičně trhaně a nepřetržitě, tak rychle, že jsem ji skoro ani nestíhala sledovat. Hůl mi poklesla v ruku, zatímco jsem ji pozorovala.

Pak se zastavila opět u stojanu. Jednu ruku pozvedla k činkám, dlaň druhé namířila ke své lahvi s vodou. Jedna činka se prudce zvětšila, lahev se naopak srovnatelně smrškla. Pak proces obrátila a předměty nabyly svou obvyklou velikost.

Jaký to musí být pocit, mít takovou neuvěřitelnou moc a umět ji tak přesně zaměřit? Mít *dvě* takové moci, teleportaci a změnu velikostí?

Dost možná se to nikdy nedozvím.

S novým odhodláním jsem se vrátila ke svým cvikům, vyčistila si mysl a nechala svalovou paměť, ať dělá svoje. Přeskakovala jsem od jedné sestavy ke druhé. Cvičení mě uvedlo do transu, zbavilo mě úzkosti, vyplavilo poslední usazeniny po nočních můrách a napětí v těle. Když jsem skončila, zasunula jsem *bó* zpátky do úchyty na stěně a položila si Myšku zpátky na rameno. Byla jsem klidná a připravená čelit zbytku dne.

Třeba tomu, co uděláš s tou příšerou v podkroví?

Je těžké vyhýbat se vlastním problémům, když vám je pořád připomíná mluvící myš. Zavrčela jsem na ni: „Dneska toho mám ažaž, Myško. Probereme to *později*.“ Třeba až nebudu tak blízko své mimořádně vnímavé babičce.

Když jsme odcházely z tělocvičny, Babika mě poplácala po zádech.

„Tohle se mi líbilo,“ řekla. „Jen ty a já. Dokud budu doma, měly bychom trénovat společně.“

„Hmm, jo.“ Nejspíš tím myslela, že to *já* bych měla trénovat. Že já potřebuju její pomoc, stejně jako potřebuju připomínat, abych u sebe nosila zbraň.

O patro výše jsme se rozdělily. Rychle jsem se osprchovala a pak zamířila do garáže, stále páchnoucí po ghúlím slizu. Panel na dvířkách spalovače odpadu Nicoty svítil červeně a byl registrován na ID Lydie, což znamenalo, že stále zpracovával zbytky po jejím úspěšném lovu – po tom, na který šla beze mě. Aspoň bych mohla pomoci tím, že vyčistím klece. Rozhodla jsem se, že se o to pokusím později. Momentálně mě totiž čekaly jiné povinnosti – uff – setkání s veřejností.

Vyhoupla jsem se do malého vznášedla a nastartovala ho. Ze sterea se začalo linout cosi jako emo pop-rock. Zasténala jsem a palcem jsem ho utnula. Naposled si musela vznášedlo brát máma. Má příšerný hudební vkus.

Garážová vrata se otevřela a já vyrazila do větrného, vlhkého rána. Vznášedlo stoupalo do jedné z nižších letových linií, déšť bušil na zakřivená okna z plaskla. Proud dopravy směřoval nad střechami předměstských domů ke komerčnímu srdci města s mrakodrapy zahalenými v záři neonů. Řeky mezi hrázemi byly ploché a temné, rozvodněné po dešti. Na jednom z mostů stál obrovský osvětlený Santa Claus a mával rukou s tlustými prsty na vznášedla nad sebou. Zatím mě ani nenapadlo připravovat se na Vánoce – nejprve jsem se musela vypořádat s příjezdem svojí rodiny a pořádáním Breeina obřadu přísahy.